

 İslâm büyükleri, Allah Teâlâ'nın mümin-kâfir ayırdetmeksizin bu dünyada insanlara nimet vermesinin, O'nun "#1575;لرَّحْمَنِ "Rahman" isminin bir tecellisi olduğunu ifade ediyorlar. Bununla beraber Allah Teâlâ, gerekالرَّحِيمِ "Rahîm" ve gerekse "Gaffâr" isimlerinin tecellisiyle, kiyamet gününde yalnız münlere merhamet edecek ve onları affedecektir. Cenâb-ı Hakk'ın kiyamet gününde kusurlarını gizleyip, hatalarını bağışlayıp, günahlarını affettiği kollar vardır. Allah'ın mağfireetine mazhar olacak olan bu kollar, birtakım özelliklere sahiptirler. Bunlardan en başta geleni, bu kolların, görmedikleri halde Rab'leri olan Allah'a iman etmiş olmalarıdır: "#1575;ِنَّ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ بِالْغَيْبِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَاَجْرٌ كَبِيرٌ "Şüphe yok ki, görmedikleri halde Rab'lerinden korkanlara mağfiret ve büyük bir ecir vardır" (el-Mülk, 67/12). Diğer bir ayette ise şöyle buyurulur: "#1575;ِنَّمَا تُنْذِرُ مَنِ اتَّبَعَ الذِّكْرَ وَخَشِىَ الرَّحْمَنَ بِالْغَيْبِ فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَةٍ وَاَجْرٍ كَرِيمٍ "Sen ancak Kurân'a uyan ve görmediği halde Rahman (olan Allahdan korkan kimseyi uyarabilirsin. Artık o kimseyi bağışlanma ve cömertçe verilecek bir ecirle müjdele" (Yâsîn, 36/11). İman ederek salih amellerde bulunan ve iyi davranış sahibi kimselerin de Allah'ın mağfireetine ulaşacakları aşağıdaki âyetlerde açiklanmaktadır: وَعَدَ اللهُ الَّذِينَ اَمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَاَجْرٌ عَظِيمٌ "Allah, iman edip, salih amellerde bulunanlara mağfiret ve büyük ecir vadetmiştir"

(el-Mâcîde, 5/9).
 فَالَّذِينَ
 اَمَنُوا
 وَعَمِلُوا
 الصَّالِحَا
78;ِ فِى
 جَنّاَتِ
 النَّعِيمِ
 "Cömertçe verilmiş rızık ve mağfiret, imân
eden ve salih amelde bulunanlar içindir" (el-Hacc, 22/56).

 İnsanı yaratan, ona çeşitli nimetler veren Allah Teâlâ, elbette ki kendisinden korkulmaya en lâyık olandır. Durum böyle olunca affetmek de O'nun iradesi dahilinde olacaktır. Hz. Peygamber (s.a.s), bir çok hadislerinde Allah Teâlâ'nın mağfiret sahibi ve Gafûr olduğunu vurgulamıştır. Bir hadis-i şerifte şöyle buyurulmuştur: "Allah Teâlâ'nın doksan dokuz ismi vardır birisi de "Gaffâr'dır" (Tirmizi, Deâvât, 82 Cenâb-ı Allah'ın günahkâr kullarını affettiği gibi, müminler de birbirlerini affetmesini bilmelidirler. Diğer insanlara karşı kin ve nefret duygusu beslemek mümin kişinin benimseyeceği bir davranış değildir. Zira Hz. Peygamber (s.a.s.) Mekke'de kendisine eziyet edenleri, Bedir, Uhud ve Hendek gazvelerinde kendisine karşı savaşıp İslâm'ı yok etmek isteyenleri bile sonradan İslâm'a girince affetmiştir. Ve hatta İslam olmadan da Rasûlullah (s.a.v) Efendimiz, Çok Affedici İdi. Kureyş müşrikleri, İslâmiyet’in her geçen gün güçlenip yayılmasından şiddetli rahatsızlık duyuyorlardı. Artık bu ateşi durdurmak için, Hz. Muhammed’in (s.a.v) vücûdunu ortadan kaldırmaktan başka bir çare göremiyordı. Fakat bu iş, öyle kolay değildi. Aşap, Hz. Peygamber (s.a.v) için gözünü kırpmadan canını vermeye hazırladı. Onu korumak için, her şeylerini ortaya koymaktan kaçınmazlardı. Kureyş’in lideri Ebû Süfyan, yine de teşebbüsten geri durmadı. Kureyş içinde Hz. Muhammed’e suikast yapacak bir kimse aramaya başladı. Suikastçiyi, muvaffak olursa, büyük mükâfatlara bogacaktı. Bedevi Araplardan biri, Ebû Süfyan’ın yanına varıp: “Ben insanların en katı kalplisi, tutuşu en serti, saldırısı en çabuğu, en hızlı hareket edeniyim. Bu işi ben yaparım. Yanımdaki kartal kanadını andıran hançerimi vücûduna saplar, sonra insan kalabalığına karışır kaçarım. Süratte herkesi geçerim.

Çünkü ben en tenha yolları da bilirim”, dedi. Ebû Süfyan bu gözü kara ve kendinden emin Bedeviye cesaretinden dolayı iltifat etti. Bir deve ile bir miktar yiyecek vererek: “Haydi göreyim seni. Niyetini gizli tut. Kimseye bir şey açma,” dedi. Bedevi de: “Merak etme bu anlaşmamızı hiç kimse bilmeyecek, aramızda kalacak”, dedi. Kiralık katil, geceleyin yola çıktı. 5 günlük yolculuktan sonra Medine’nin dışına ulaştı. 6. günü orada geçirdi. Daha sonra Medine’nin içine gelerek Peygamberimiz hakkında bilgi toplamaya başladı. Kendisine uzaktan Peygamberimiz gösterildi. Bedevi devesini bağladıktan sonra, Rasûlüllahın huzuruna doğru yürümeye başladı. Allah Rasûlü o sırada Mescitte bulunuyordu. Etrafindaki aşapla sohbet ediyordu. Rasûlüllah, kendisine doğru gelen Bedeviyi uzaktan görür görmez aşhabına: “Şu adam, muhakkak bana suikast yapmak istiyor. Fakat onun yapmak istediği

kötülükten Allah beni koruyacaktır,” buyurdu. Aynı anda Bedevi de, Peygamberimizin içinde bulunduğu topluluğunu yanına kadar gelmişti.

“Abdülmüttalib’in torunu hanginiz?” Diye sordu. Peygamberimiz: —Aradığın benim”, diye cevap verdi. &nbs; &nbs; &nbs; &nbs; Bedevi Peygamberimize (s.a.v) doğru yaklaşırken, ashaptan Üseyd bin Hudayr, onu elbiselerinin bir ucundan tutup hızla kendine doğru çekti. Bedevinin elbisesi içinde sakladığı hançer yere düştü. Kötü niyeti böylece ortaya çikmişti. Üseyd bin Hudayr, derhal Bedevi’nin boğazına çöktü. Kuvvetlice sıkıp adamın nefesini kesti. Bedevi: “Canımı bağışla ya Muhammed!” Diye yalvarıyordu. Üseyd: “Ya Rasûlüllah! Bu suikastçiya ne yapalım?” Diye sordu. Peygamberimiz (s.a.v) Bedevi’ye dönerek: —Sen bana doğru söyle. Buraya niçin geldin? Eğer bana doğruya anlatırsan doğruluk sana fayda verir. Yalan söyersen bu sana iyilik getirmez. Yapmaya kalkıştığın işten zaten benim haberim var”, dedi. Bedevi: “Ben doğruya söylersem emniyette miyim, bana bir şey yapılmayacak mı?” Diye sordu. Peygamberimiz (s.a.v)de, -"Evet, emniyettesin" deyince, Medine’ye niçin geldiğini, Ebû Süfyan’la aralarında geçen anlaşmayı, tek, tek haber verdi. Peygamber (s.a.v) Bedevi’nin o gece Üseyd bin Hudayr’in yanında hapis kalmasını emretti. Ertesi sabah da onu çağırtarak: -“Ben sana eman vermiştim. Haydi nereye gitmek istersen git. Yahut senin için daha hayırlı olani seç,” buyurdu. Bedevi: “Nedir o hayırlı olan?” Diye sordu. Peygamberimiz: -“Allah’tan başka ilah olmadığına ve benim Allah’in Resulü olduğuma şahadet etmendir,” dedi. Bedevi biraz düşündükten sonra, kelime - i şahadeti getirerek Müslüman olmayı kabul etti. Ve şu açıklamayı yaptı “Vallahi ya Muhammed! Ben senin yanındaki adamlardan korkmadım. Korkmam da. Fakat seni görünce, aklım başından gitti. Güç ve kuvvetim kesildi âdeta. Sonra sen, benim niyetimi de bildin. Halbuki bundan hiç kimsenin haberi yoktu. Ebû Süfyan’la aramızda olan gizli bir anlaşma idi. Anladım ki sen, Allah tarafından korunmaktasın. Hiç şüphesiz de, hak üzeresin. Ebû Süfyan’in cemaati ise, şeytan cemaatidir.”

&nbs; &nbs; &nbs; &nbs; Peygamberimiz (s.a.v) bu söze gülümsedi. Bedevi, Medine’de bir müddet daha otuructan sonra, Allah Resulünden izin alarak Memleketine dönmek üzere şehirden ayrıldı. &nbs; &nbs; &nbs; &nbs; Sizlere vahşinin kissasını da anlatalım Uhut savaşında Peygamber Efendimizin amcası Hz Hamza, &nbs; Vahşi tarafından hunharca öldürülür. Vahşi Müslümanların kendisinden intikam alacağını Düşünerek aylarca saklanır. Sonunda biri ona: —Senin için en güvenli yer Muhammed'in yanıdır. Git, Allah’in Resulünden seni affetmesini iste , der. Vahşi korku içinde Medine'ye gelir ve Sevgili Peygamberimizin, huzuruna girer Efendimizden kendisini bağışlamasını ister. Peygamberimiz Vahş'iyi görür görmez başını yere eger. Ona bakama.o anda çok sevdigi amcasını hatırlar. &nbs; Hazret-i Hamza ile yaşadığı güzel Hatıraları gözünün önünde canlanır. Mubarek Gözlerinden yaşlar süzülür. Fakat o yine eşsiz bir af örneği göstererek Vahş'iyi affeder. (vahşinin affı, ebu süfyanın oğlu ikrimenin affı, ifk hadisesinde iftira edenlerin affı örneklerini işle) قَوْلٌمَعْرُوفٌوَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِنْصَدَقَةٍ&nbs;

يَتْبَعُهَآ
اَذًى
وَاللهُ
غَنِىٌّ
حَلِيمٌ
Cenâb-i Hakk: "Güzel söz söyemek, peşinden eziyet gelen bir
sadakadan daha hayırıdır. Allah Gani'dir, (Hiçbir şeye muhtaç değildir) Halim'dir
(Yarattıklarına karşı yumuşak davranışdır)" (el-Bakara, 2/263) diye buyurup, affetmenin
faziletiinden bahsetmektedir. Ayrıca şöyle buyurur: خُذِ
الْعَفْوَ
وَأْمُرْ
بِالْعُرْفِ
وَاَعْرِضْ
عَنِ
الْجَاهِلِينَ
(Ey rasulüm) sen af yolunu tut, iyiliği emret
ve cahillere aldirış etme. " (el-A'raf, 7/199) Ayrıca Kur'an-ı
Kerim'de "af" tabiri fazlalık anlamında kullanılmıştır: قُلِ
الْعَفْوَ
كَذَلِكَ
يُبَيِّنُ
اللهُ لَكُمُ
اْلاَيَاتِ
لَعَلَّكُمْ
تَتَفَكَّرُْ
ونَ "Sana (hayır yolunda) neyi infak (ve
tasadduk) edeceklerini sorarlar. De ki: "Affı (yani ihtiyacınızın dışında kalanları) veriniz."
(el-Bakara, 2/219) Hz. Peygamber (s.a.s.) de bu konuda şöyle buyurmuşlardır:
 "Elinizden geldiği kadar müslümanların cezalarını
kaldırmaya çalıshınız. Onun için bir çikış yolu varsa serbest bırakınız. Devlet
başkanının afta hata etmesi cezalandırmada hata etmesinden daha iyidir. " (Ahmed b. Hanbel, V
160) İslâm'ın geldiği dönemde Cahiliye devri
insanları herhangi bir suç işleyen kimseyi kesinlikle cezalandırma eğiliminde idiler. Af ancak
üst düzeydeki kabile şeyhleri ve akrabaları için uygulanırdı. Bunun dışında
kalanlar mutlaka cezaya uğratılmakta idiler. Kur'an-ı Kerîm'in şahsi mağduriyetlerde
suçluyu affetmeyi tavsiye ettiği فَبِمَا
نَقْضِهِمْ
مِيثَاقَهُمْ
لَعَنَّاهُمْ
وَجَعَلْنَا
قُلُوبَهُمْ
قَاسِيَةً
يُحَرِّفُونَ
يُالْكَلِمَ
عَنْ
مَوَاضِعِهِ
وَنَسُوا

حَظًّا
مِمَّا
ذُكِّرُوا
بِهِ وَلاَ
تَزَالُ
تَطَّلِعُ
عَلَى
خَائِنَةٍ
مِنْهُمْ
اِلاَّ
قَلِيلاً
مِنْهُمْ
فَاعْفُ
عَنْهُمْ
وَاصْفَحْ
اِنَّ اللهَ
يُحِبُّ
الْمُحْسِنِِ
10;نَ Daha sonra verdikleri sözü
bozmaları sebebiyle onları lanetledik, kalplerini katıştırdık; öyle ki şimdi onlar vahyedilmiş
sözleri, asıl bağamlarından kopararak çarpitiyorlar ve onlar akıllarından
çikarmamaları emredilen şeylerin çoğunu unutmuşlardır. İçlerinden pek azi
müstesna, onlardan devamlı hainlik görürsün. Ama onları bağıشا,
yaptıklarını affet ve aldırma şüphe yok ki, Allah iyilik yapanları sever (Mâide, 5/13)
görülmektedir. Ancak günah ve suç
işleyenlerin suçlari sabit olduğunda ve bunun affedilmesi halinde toplumda kötü
örnek olacaksa İslâm devletinin yöneticileri bunu affedemezler. Ancak kıtas ve
ta'zırlerde cezaların affı genel bir prensip olarak uygulana gelmiştir. Fakat had*lerin tatbikinde
affetmek pek câiz görülmemiştir. Kıtas ve ta'zırlerde af durumu daha çok
mağdur ile suçlu arasında olan bir olay kabul edilmiştir. Mağdur isterse affeder. Bu durumda
haksızlığa uğrayan taraf suçluyu affettiğinde onu mükâfatlandırmak Allah'a
aittir.Kuranı kerimde وَجَزَآءُ
سَيِّئَةٍ
سَيِّئَةٌ
مِثْلُهَا
فَمَنْ عَفَا
وَاَصْلَحَ
فَاَجْرُهُ
عَلَى اللهِ
اِنَّهُ لاَ
يُحِبُّ
الظَّالِمِي
06;َ Ve kötülüğün karşılığı, ona benzer kötü bir cezadır.
Gerçekten de kim bağışlar ve barışı sağlarsa, mükafatı Allah’a aittir.
Şüphe yok ki O, yaratı-lış gayesi dışında hayat sürenleri sevmez. (eş-Şûra,
42/40) Bu affı yapan mümin mağdur olmasına rağmen böyle bir affı yapmasının
takvâ*ya daha yakın olduğunu Cenâb-i Hakk'ın şu mesajlarından bilmektedir:
وَاَنْ

تَعْفُوآ
اَقْرَبُ
لِلتَّقْوَى "Onu
bağışlamanız takvâya daha yakındır. " (el-Bakara, 3/237) Böylece affetmek İslâm
kardeşliğinin bir gereği olduğu gibi müslümanlar arasında da minnet duygusunun
gelişmesine ve müminlerin birbirlerine şükran duygularıyla yaklaşmalarına zemin
hazırlayacaktır. Nitekim insanı cezalandırmaya yetkili ve hak sahibi olmasına rağmen af yolunu
tercih eden kişi daima toplum tarafından takdirle karşılanmıştır. Bu da İslâm ahlâkının
bir tezahürüdür. Suçlu yu affetmek asla adâletsizlik değildir. Zira
Cenâb-i Hakk küfür ve şirkin dışında kalan her hata ve günahı dilediği
takdirde affedebileceğini ifade buyurmaktadır: اِنَّ
اللهَ لاَ
يَغْفِرُ
اَنْ
يُشْرَكَ
بِهِ
وَيَغْفِرُ
مَا دُونَ
ذَلِكَ
لِمَنْ
يَشَآءُ
وَمَنْ
يُشْرِكْ
بِاللهِ
فَقَدِ
افْتَرَى
اِثْمًا
عَظِيمًا "Allah kendisine ortak
koşulmasını mağfiret etmez. Ancak ondan başkasını dilediği kimseler için mağfiret eder."
(en-Nisa, 4/48) Kuran-ı Kerim’de
يَآاَيُّهَا
الَّذِينَ
اَمَنُوآ
اِنَّ مِنْ
اَزْوَاجِكُ
05;ْ
وَاَوْلاَدِ
03;ُمْ عَدُوًّا
لَكُمْ
فَاحْذَرُوه
15;مْ وَاِنْ
تَعْفُوا
وَتَصْفَحُو
75;
وَتَغْفِرُو
75; فَاِنَّ
اللهَ
غَفُورٌ

رَحِيمٌ
“Ey muuml;’minler! Eş ve çocuklarınızdan size duuml;şman olanlar vardır. Bunlar sizi Allah yolundan alıkır ve O’na itaat etmenize kouml;stek olabilirler. Do-layısıyla onlara uymaktan sakının, dikkatli davranışın ama hatalarını hoş gouml;rür kusurlarını gouml;rmez ve bağışlarsınız bilin ki muhakkak Allah tuuml;m suçlari örten ve kollarına acıyandır”(Teğabün Suresi, 14) buyruluyor. Özellikle muuml;minlerin kendi aralarında hoşgouml;rülü ve affedici olmaya çok dikkat etmeleri gereklidir.
 Resulullah Efendimiz (sav)affedici olmanın fazileti üzerinde özellikle durmuş, bunun muuml;minler arasında kardeşlik duygularının gelişmesinde vesile olacağını söylemiştir. O’nun örnek alınacak davranışlarından biriside şahsi sebeplerden dolayı kimseye kin tutmaması ve duuml;şmanı bile olsa devamlı olarak affetme yoluna gitmesidir. Nitekim Peygamber Efendimiz (sav)şöyile buyurmuştur: مَنْ
يَتَواضَعُ
للّهِ
سُبْحَانَهُ
دَرَجَةً
يَرْفَعْهُ
اللّهُ بِهِ
دَرَجَةً.
وَمَنْ
يَتَكَبَّرُ
عَلَى اللّهِ
دَرَجَةً
يَضَعْهُ
اللّهُ بِهِ
دَرَجَةً
حَتَّى
يَجْعَلَهُ
فِي أسْفَلِ
السَّافِلِينَ "Kim Allah Teâla hazretlerinin rızası için bir derece tevazu izhar eder (alçak gouml;nüllü) olursa, Allah, onu bu sebeple, bir derece yuuml;kseltir. Kim de Allah'a bir derece kibirde bulunursa, Allah da onu bu sebeple bir derece alçaltır, böylece onu esfel-i safilîne (aşağıların aşağısına) atar
 Muuml;slümanlar birbirleri üzerindeki haklarını af etmesi onun imanının kemalatını gouml;sterir. Kin tutmak ve intikam almak gibi duuml;şüncelerin muuml;minler arasında yeri yoktur. Affedici olmak ahrette muuml;minin derecesini artırr ve dünya hayatında tesanüt duygularının gelişmesine yardımcı olur.
 Muuml;minlerin affedincilik anlayışları, Kuran ahlakını yaşamayan kimselerinkinden çok farklıdır. Bazı kişiler, karşılarındaki kişiyi bağışladıklarını söyleseler de, bu kişilerin kalplerindeki kin ve kızgınlıktan kurtulmaları uzun sürer. Tavırları genellikle bu kızgınlığı yansıtacak şekildedir. Muuml;minlerin affedinciliği ise samimidir. Muuml;minler insanın dünyada imtihan olan, hata yaparak öğrenen bir varlık olduğunu bildikleri için hoşgouml;rülü ve şefkatlidirler. Ayrıca muuml;minler, tamamen haklı oldukları ve karşı tarafın tümüyle haksız olduğu bir durumda bile hiç tereddütsüz affedebilirler. Affetme konusunda, hataları, büyük ya da kuuml;çük olarak ayırmazlar. Bir kimse hatayla büyük bir kayba sebep

olabilir. Ancak meydana gelen her olayın Allah'ın kontrolünde ve bir kader dahilinde gelişliğini bilen mümminler, bu tür bir olay karşısında tevekküller davranır ve kişisel bir kızgınlık içcedil erisine girmezler. Yakın zamanda yapılan araştırmalarda Amerikalı bilim adamları, affetmesini bilen insanların hem ruhen hem de bedenen daha sağlıklı olduklarını belirlediler. Stanford Üniversitesi'nde gümrevli bilim adamı Frederic Luskin ve ekibi, San Francisco şehrinde oturan 259 kişi üzerinde araştırma yaptı. Denek olarak katılan kişileri 6 kez 1.5 saatlik oturumlara çağırın bu bilim adamları, yaptıkları sohbetlerde affetmeyi öğretmeyi amaçladılar. Deneye katılan kişiler kendilerine zarar veren kimseleri affettikten sonra, daha az acı duyuklarını belirttiler. Yapılan araştırmalar göstermiştir ki, affetmeyi öğrenen kişiler sadece duygusal olarak değil fiziksel olarak da kendilerini daha iyi hissetmektedirler. Örneğin deney sonucunda stresten kaynaklanan sırt ağrısı, uykusuzluk ve mide ağrısı gibi ruhsal ve fiziksel belirtilerin de bu kişilerde önemli öçüde azaldığı tespit edildi. Stanford Üniversitesi'nde Rehberlik ve Sağlık Psikolojisi alanında doktorası olan Frederic Luskin'in, Forgive for Good (İyilik içcedil in Affedin) adlı kitabında affetmenin kızgınlık, acı, depresyon ve stresi azaltarak, umut, sabır ve kendine güven gibi olumlu ruh hallerinin yaşanmasını sağladığı anlatılmaktadır. Healing Currents Magazine dergisinin Eylül-Ekim 1996 sayısında yayınlanan "Affetme" adlı makalede ise, bir kişiye ya da olaya karşı duyulan öfkenin kişilerde olumsuz duygulara yol açtiği, ruhsal dengelerini hatta fiziksel sağlıklarını bozduğu belirtilmektedir. Aynı makalede kişilerin öfkeden dolayı yaşadıkları olumsuzlukları zaman içcedil erisinde fark ettikleri ve bozulan ilişkilerini düzeltmek, problemleri halletmek içcedil in affetmeye karar verdiklerinden de bahsedilmektedir. Harvard Gazetesi'nde yayınlanan "Öfke Kalbinizin Düşmanıdır" adlı makalede yer alan bilgilere güre öfke, kalp sağlığı açisinden son derece zararlıdır. Tıp alanında asistan profesör olan Ichiro Kawachi ve meslektaşları, bu gerçeği çeşitli test ve ölçümle bilimsel olarak kanıtlamışlardır. Yaptıkları çalışmalar sonucunda aksi huylu yaşlıların, daha sakin yaşıtlarından üç kat daha fazla kalp hastalıkları riskine sahip olduklarını tespit etmişlerdir. Kawachi'ye güre, "Yüksek seviyede kızgınlık ve nesneleri kıarma ya da bir kişiye kavga sırasında zarar verme isteği bu riskleri artırmaktadır." Çünkü öfke sırasında stres hormonları artarak, kalp kaslarındaki hücrelerin daha fazla oksijen ihtiyacı duymasına ve kandaki trombositlerin yapışkanlığının artarak pıhtılaşmaya yol açmasına sebep olmaktadır. Bu da kalp sağlığını olumsuz etkilemektedir. Ayrıca öfkelenme sırasında kalp atışları normalin üstünde bir seviyeye çikar ve damarlarda kan basıncının yükselmesine, dolayısıyla kalp krizi riskinin artmasına sebep olur. Araştırmacılara güre öfke ve düşmanlık, kanda enfeksiyonla bağlantılı proteinlerin üretimini de tetikleyebilmektedir. Psychosomatic Medicine (Psikosomatik Tıp) isimli dergide, aşırı öfkenin enfeksiyona yol açan proteinlerin üretimini artırdığı, bunun da atardamarların sertleşmesine, dolayısıyla damar tıkanıklığına ve kalp krizine neden olduğu belirtilmiştir. Yapılan tüm araştırmalar güstermektedir ki öfkelenmek insanın en başta sağlığını ciddi şekilde bozan bir ruh halidir. Affetmek ise kişiye ilk anda zor gelse de öfkenin getirdiği tüm olumsuzlukları ortadan kaldırın, kişinin hem fiziken hem ruhen sağlıklı bir yaşam sürmesine yardımcı olan güzel bir davranış şekli, üstün bir ahlak özelliğidir. Elbette ki affetmek, sağlıklı kalmaya vesile olan davranışlardan biridir ve herkesin yaşaması gereken olumlu bir özelliğidir. Ancak affetmede asıl amaç her şeyde olduğu gibi Allah'ın rızasına uygun bir ahlaklı yaşamak olmalıdır. Faydalı bilimsel olarak ünümüzde tespit edilen bu ahlak özelliğinin Kur'an'da pek çok ayetle bildirilmesi, Kur'an'daki hikmetlerden sadece bir tanesidir.

وَجَدْنَا

عَلى قَاِمِ
سَيْفِ
رَسُولِ
اللّهِ : أعْفُ
عَمَّنْ
ظَلَمَكَ،
وَصِلْ مَنْ
قَطَعَكَ،
وَأحْسِنْ
إلى مَنْ
أسَاءَ
إلَيْكَ،
وَقُلْ
الْحَقَّ
وَلَوْ عَلى
نَفْسِكَ Hz. Ali (radiyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm)'ın kılincinin kabzasında şu ibareyi bulduk: "Sana zulmedeni affet. Sana küsene git, sana kötülük yapana iyilik yap! Aleyhine de olsa hakkı söyle قَالَ
رَسُولُ
اللّهِ : َ
يَكُنْ
أحَدُكُمْ
إمَّعَةً،
يَقُولُ أنَا
مَعَ
النَّاسِ إنْ
أحْسَنْتُ
النَّاسُ
أحْسَنْتُ
وَإنْ
أسَاءُوا
أسَأتُ،
ولكِنْ
وَطِّنُوا
أنْفُسَكُمْ
إنْ أحْسَنَ
النَّاسُ أنْ
تُحْسِنُوا
وَإنْ
أسَاءُوا أنْ
تَجْتَنِبُوا
إسَاءَتَهُمْ..

28. (5863)- Hz. Huzeyfe (radiyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: "Sakın sizden kimse kararsız olup da: "Ben insanlarla beraberim, eğer insanlar iyilik yaparsa ben de iyilik yaparım, kötülük yaparsa ben de

kötülük yaparım" demesin. Aksine, nefsinizi sabit tutun, halka iyilik yaptı mı siz de iyilik yapın, kötülük yaparsa zulme yer vermeyin." #1593;#1606;
#1571;#1606;#1587; #1585;#1614;#1590;#1616;#1610;#1614;
#1575;#1604;#1604;#1617;#1607;#1615; #1593;#1614;#1606;#1618;#1607;
#1602;#1575;#1604;:]#1605;#1614;#1575;
#1585;#1614;#1571;#1610;#1618;#1578;#1615;
#1585;#1614;#1587;#1608;#1604;#1614;
#1575;#1604;#1604;#1617;#1607;#1616;
nbsp;#1585;#1615;#1601;#1616;#1593;#1614;
#1573;#1604;#1614;#1610;#1618;#1607;#1616;
#1588;#1614;#1609;#1618;#1569;#1612; #1601;#1610;#1607;#1616;
#1602;#1616;#1589;#1614;#1575;#1589;#1612; #1573;#1617;#1614;
#1575;#1614;#1605;#1614;#1585;#1614; #1601;#1610;#1607;#1616;
#1576;#1616;#1575;#1604;#1618;#1593;#1614;#1601;#1618;#1608;#1616;[.
#1571;#1582;#1585;#1580;#1607; #1571;#1576;#1608;
#1583;#1575;#1608;#1583;
#1608;#1575;#1604;#1606;#1587;#1575;#1574;#1610; .

1. (4982)- Hz. Enes (radiyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm)'ı, kendisine her ne zaman kısas bulunan bir dava getirildiğinde, mutlaka her seferinde affetmeyi emrediyor gördüm." [Ebu Davud, Diyat 3, (4497)

- Ebu Saidi'l-Hudr (radiyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalat-u-vayhi-wasallatu-alleh-hi-wasallatu-anhu) vessel(m) buyurdular ki: "İnsanlara merhametli olmayana Allah Teala merhamet etmez."

قَالَ
رَسُولُ
اللّهِ : َ
تُظْهِر
الشَّمَاتَةَ
14; بِأخِيكَ
فَيُعَافِيََ
07;ُ اللّهُ
وَيَبْتَلِيَ
14;كَ .

- Vâsile İbnu'l-Eskâ (radiyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: "Kardeşine karşı şamata (Şamata dilimize de geçen bir kelimedir; düşmanlık&nbs; ettiğin veya&nbs; sana düşmanlık eden kimse) maruz kaldığı musibet karşısında sevinmektir. Resulullah mü'minin mü'mine&nbs; şamata yapmasını menetmekte ve bu durumun&nbs; tersine dönüp, şamata yapanın müsibete düşebileceğini hatırlatmaktadır. Şu halde şama, bir başka hadiste tavsiye edilen "düşmana karşı davranışta ölçülü olma" prensibine aykırı düşmektedir) yapma. Allah ona afiyet sana da belayı verir." [Tirmizî, Kiyamet 55, (2508

BİR MÜSLÜMAN ARKADAŞLARININ ÖZÜRLERİNİ KABUL EDİP ONLARI AFFEDER. KENDİSİNE KÖTÜLÜK YAPANLARA KİN GÜTMEZ.
HATALARI AFFETMENİN BÜYÜKLÜK OLDUĞUNU BİLİR. KUSURLARI BAŞKALARINDA DEĞİL KENDİNDE ARAR... MEVLAM CÜMLEMİZİ GÜZEL AMEL İŞLEYİCİ VE AFFEDİCİ KILSİN

[islam ve Hayat,Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)